

“No em va costar unir l’escalada amb la part sentimental; als personatges, sí”

Núria Perpinyà (Lleida, 1961) publica a l’Editorial Empúries la novel·la *Al vertigen*, ambientada en el món de l’esport de l’escalada.

—L’atracció de l’alta muntanya per als escaladors, sovint fatal, seria el tema de la novel·la, més enllà de la trama romàntica?

—L’atracció fatal de la muntanya i de l’amor, van en paral·lel. El títol en seria el resum. *Al vertigen* amorós i dels abismes, a l’alta muntanya.

—Teniu experiència de les escalades i de l’excursionisme d’alta muntanya?

—D’excursionisme, molt, i d’alta muntanya, una mica. No he passat dels cinc mil metres. He arribat a l’altura de les muntanyes de la novel·la, els Tammarians. He compensat la manca d’experiència en escalades més importants llegint molts llibres d’escaladors.

—Heu conegut persones com els personatges del triangle amorós, en especial el de la noia?

—Sí. Aquesta dona atrevida, escaladora, sí. N’hi ha poques, però cada vegada més.

—A muntanya, els personatges, extrets del seu entorn social i professional, es fan enigmàtics.

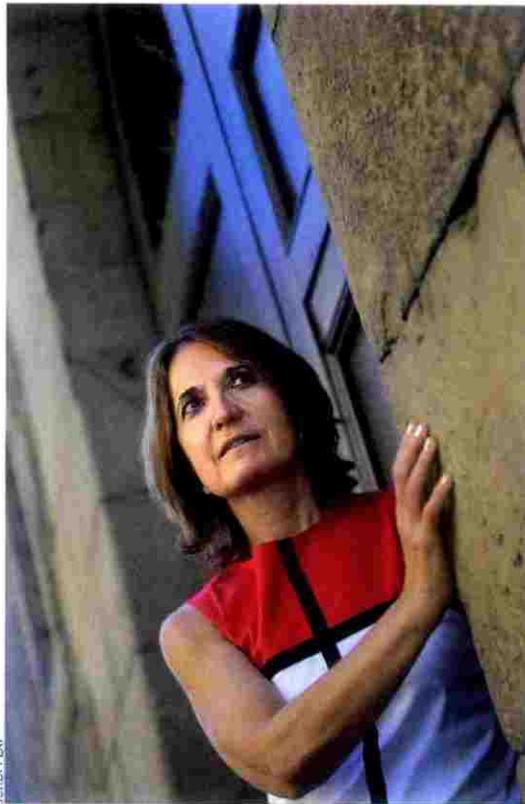
—És això. El descobriment de les muntanyes i el descobriment de com són aquestes persones és una de les claus del llibre i de qualsevol aventurer: descobrir, descobrir el que es desconeixia. D’això es tracta.

—Un dels reptes devia ser el de convertir el guarda, d’observador a protagonista, no?

—Sí. El narrador, que era un testimoni, passa a ser un personatge. Passa de narrador passiu, a voler ser protagonista de la història que explica. Tothom vol passar l’acció

—La novel·la, com totes les vostres, és molt detallista. S’hi descriu el dia a dia, minut a minut. Calia harmonitzar el dia a dia amb la trama.

—És cert. Hi ha una part diríem professional que es va unint amb la trama amorosa. I d’aquí es crea un conflicte. Com a escriptora no m’ha costat unir la part professional, muntanyenca, excursionista, amb la sentimental. Però a ells, sí. No els és fàcil unir el dia a dia, l’amor que tenen a la seva professió, amb la seva vida sentimental.

JORDI PLAN

Núria Perpinyà publica la novel·la *Al vertigen*, a l’Editorial Empúries.

—La muntanya pot ser nacionalista o cosmopolita, alhora.

—Per a alguns és la seva terra. Pot ser molt nacionalista, sí. I per a altres personatges, no. A la protagonista, més que cosmopolita li diria apàtrida. La seva pàtria són les muntanyes del món. El que pot ser per a tothom és una oportunitat de deixar el brogit de la ciutat. La novel·la és una oda a la vida retirada, una invitació a evadir-se.

—Els topònims són d’arrel catalana, i alguns de noms universal, però inventats. Per què?

—Els topònims i noms tenen una doble funció. D’una banda hi ha topònims que són un homenatge a grans escaladors i escaladores. I de l’altra, els noms corresponen a persones reals, amics i família. És la meua autobiografia en forma de nom. És a dir, que aquest és el meu paisatge. Però els Tammarians, en aquesta vall inventada, és dins dels Pirineus i evidentment és una vall catalana i remota que s’assembla a valls i muntanyes nostres, amb cims una mica més

alts.

—Per què il·lustreu el llibre amb un dibuix de la vall?

—El llibre té un component de novel·la d’aventures, sobretot a partir de la segona part. I és tradició en aquestes novel·les, de fer un mapa. I perquè volia indicar que el paisatge hi té molt de protagonisme i penso que el mapa ajuda el lector a submergir-s’hi. El meu llibre és molt visual i paisatgístic

—La primera part és descrita i la segona, narrada. Són les dues actituds que pots tenir quan ets per la muntanya, la més contemplativa i estàtica, quan el temps s’atura, i la de la lluita contra les dificultats, en l’escalada, on lluites també contra el rellotge.

—És veritat. La natura té la potestat d’aturar el temps i s’hi pot estar de manera contemplativa. Però si fas muntanya, efectivament hi ha el doble ritme, el de la contemplació i el més actiu de l’esforç personal per conquerir, per anar més amunt. En lloc de mirar-la, només, la coneixes més. Això és el que desitgen els escaladors quan toquen la paret: arribar a fondre’s amb la muntanya, a formar part del paisatge, com els cérvols, els isards.